

TĚLESNÍ, DUŠEVNÍ, NEBO DUCHOVNÍ?

MARTIN K.

(Tursko, červenec 2014)

Hospodine, chválíme Tě za dnešní den a děkujeme Ti, že nám dáváš příležitosti se s Tebou potkávat. Prosíme Tě, aby setkání s Tebou způsobilo v našem životě změnu. Nechť to setkání s Tebou, Bože, má takový dopad, jako když se s tebou potkal Jákob. Prosíme Tě, abys změnil naši chůzi, abys změnil způsob, jakým uvažujeme, jak chodíme, jednáme a přemýšlíme. Prosíme Tě dnešního dne, abys nám pomohl. Otevři naši mysl, abychom dokázali porozumět tomu, co říkáš a jak uvažuješ. Tvůj způsob přemýšlení je tak vzdálený tomu lidskému, tomu, co nás obklopuje, co formovalo nás a naše generace. A tak Tě prosíme, Pane, aby ses smiloval a pomohl nám. Přijď, sestup k nám a zvedni nás k sobě výše. Prosíme Tě o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Kde začít? Možná obrázkem duše, který někdo před chvílí kreslil na tabuli, protože mě pochopitelně inspiroval. Člověk se skládá ze tří částí: ducha, duše a těla. Duch je rozhraním na Boha, takže člověk je schopen komunikovat s Bohem. Tělo je rozhraním vůči světu.

Člověk může být trojího typu: Může být tělesný, duchovní a může být duševní. Ze své podstaty je člověk tělesný. Co je naším cílem? Být duchovní. A čím se nesmíme nechat poplést? Abychom se náhodou nestali duševními a neměli pocit, že je to správně.

Pojďme si nejprve říct, jaký člověk je tělesný. První Korintským 3,3 říká: „*Ještě zajisté tělesní jste.*“ Mimochodem, komu to Pavel píše, když píše Korintským? Korintským věřícím, že? Na chvíli bych škrtl slovo Korintským a rovnou řekneme jen věřícím. Nám by se líbilo, kdybychom mohli říct, že to píše jen Korintským, to by bylo hrozně pohodlné, že? Ale v tom případě bychom mnozí z nás byli ještě Korintští. ☺ Píše se tady: „*Ještě zajisté tělesní jste.*“

Co znamená být tělesný? Jak tomu máme rozumět? Jak si to představíte? Evička tady napovídá, že jednáme na základě tělesných žádostí

a podnětů. A kdo jsme my? My jsme duše. Proč nejsme tělo? Tělo není věčné, přesně tak. Tělo nám jenom slouží jako rozhraní mezi námi a světem. Nejsme tělo, protože tělo umírá, a Boží slovo říká, že jde do hrobu. A co duch? Nejsme duch? Ne, protože duch se navrácí k Hospodinu. O duši se ale rozhoduje, kde stráví věčnost. Mimochodem, máte-li pocit, že se rozhodujete obětovat věčnost, že tedy nebudete věční, mám pro vás špatnou zprávu. Věční budete tak jako tak. Otázka je, kde věčnost strávíte (jestli se dá o věčnosti říct, že se dá „strávit“). O to je to závažnější. Mnozí lidé by si dovedli představit, že tedy nebudou. Žijí nějaký život a říkají si: Já si to teď užiju a zkrátka a dobře pak nebudu. To ale tak úplně není. Je třeba jim říct: Budeš. Ale budeš bez Boha a budeš na věky v utrpení.

Věční budete
tak jako tak.
Otázka je, kde
věčnost
strávíte.

Nepředstavuj si utrpení tak, že budeš v nějakém kotli, kde tě někdo bude vařit v oleji a tobě to bude nepříjemné. Ne. Ošklivě, ale mnohem pravdivěji, se říká: Člověk si zvykne i na šibenici. Tělo bylo Bohem dáno tak, že jsme schopni si na bolest zvyknout, a to fyzické od sebe odstranit. Daleko větší bolest a utrpení, které prožíváme, je to vnitřní. Pocit zavržení, pocit soudu, pocit osamění, úzkost, strach, beznaděj, nenaplněnost života a všechny věci, které člověk prožívá v maximální možné míře, protože v tu chvíli jsou pravdivé. My je teď nezažíváme úplně v pravdě. My je zažíváme na základě určitého podvodu, který jsme přijali. Nejsme zavržení, ale my tomu věříme na základě toho, co nám ďábel nalže. Nejsme bez naděje. Ale pokud jste ve věčném zavržení, tak jste reálně Bohem zavržení. Bůh vás musel odvrhnout a už nemáte naději. Jste bez naděje. Jste bez hodnoty, nemáte žádný přínos. Najednou ty věci, se kterými člověk v částce zápasí, se stávají plností a pravdou. V tu chvíli by vám i Bůh dal za pravdu v tom, že už jste k ničemu. Myslím si, že to je závažnější věc než „nebýt“.

Člověk si potřebuje uvědomit, že duše je věčná, a proto o ni tak bojujeme. Proto chceme, aby nám Bůh odpustil, aby nás spasil. Není to jenom o tom, jestli potom budu bydlet v paláci, ale o vnitřním stavu duše. Jestli budu žít věčný život zbavený těchto falešných a nepravdivých pocitů zavržení, nebo budu žít v přijetí. Budu žít ve stavu, kdy budu

schopen vědět a naprosto jistě prožívat stoprocentní přijetí Bohem a Božím lidem. Budu schopen naprosto stoprocentně vědět, jakou mám hodnotu v Bohu. Budu užitečný Boží služebník, nebudu mít strach, budu mít jistotu v Bohu. To je nebe. To je stav, kdy duše bude žít na věky. Proto také věčný život nezačíná po smrti. To by byla škoda. Začíná dnes! Máme šanci začít věčný život dnes. Jinými slovy, mohu dopustit Bohu, aby ke mně mluvil a proměnil mou duši, abych nežil v pekle. Je škoda, když mám Boha, abych žil v odsouzení. Je to tak?

Bůh nám tedy nabízí, že nás promění. Jakým způsobem? Duše funguje tak, že rozhoduje. Rozhoduje, k čemu se přikloní. Rozhoduje se minimálně mezi třemi hlasy, občas je to i víc. Jaké hlasy to jsou? Tělo, duch a duše. Případně ďábel, proto jsem říkal minimálně třemi. A naše duše naslouchá. Nechme teď na chvíli stranou ďábla a podívejme se na to, jak funguje člověk, který je tělesný. Jak se projevuje tělesnost? Třeba lenost? Tělo řekne: Je horko. Nebo: Jsem unavený, byla těžká práce. Už nemůžu.“ Ještě jsem se nezvedl, a už nemůžu. Lenost může být fyzická i myšlenková.

Chodíte podle
člověka – co to
znamená?
Chodíte podle
toho, jak vám
diktuje tělo.

Pojďme se tedy podívat zpět do Korintským, ať si nevymýšlíme: „*Ještě zajisté tělesní jste. Poněvadž jest mezi vámi nenávist, svárové a různice, zdaž ještě tělesní nejste? A tak podle člověka chodíte.*“ Některé pojmy si musíme přeložit do našeho porozumění. Chodíte podle člověka – co to znamená? Chodíte podle toho, jak vám diktuje tělo, ať už vaše, nebo cizí. Amen? Píše se: Máte mezi sebou nenávist, sváry a různice. Zda ještě tělesní nejste? Jinými slovy – důkazem naší tělesnosti je, že mezi sebou máme nenávist, sváry a různice. Máte-li pocit, že nejste tělesní, tak to jednoduše dokažte – sobě i okolí. Vůbec neznáte sváry, spory a různice. Amen? Ve chvíli, kdy povstane nějaký svár, spor nebo různice, zjistíte, že jste si něco namlouvali. Vždyť ještě jsem tělesný! To se nám úplně nelíbí, že? Možná bychom byli ochotní uznat, že jsme duševní, ale tělesní? Opravdu ano? Ano, milí Korintští.

Tělesní nebudete, pokud tělo, se všemi jeho aspekty, budete ovládat, pokud ho naučíte, že vám nebude poroučet. V čem by vám tělo mohlo poroučet? Například jídlo – to všichni dobře známe, že? Tělo říká, co jíst,

kdy jíst, a člověk dokáže být tělesný v tom, že mu naslouchá a nerozsuzuje to. Tělo řekne, zvláště u dětí: Teď jez tohle, teď jez tamto, a kdybychom nechali dítě svému osudu, nevychovávali ho, co myslíte, že by jedlo? Samé věci, které v dlouhodobém i krátkodobém horizontu vedou k záhubě. Člověk dokáže zahubit sám sebe, jenom mu dejte trošku prostor. Co dál?

Pohyb – jakýkoli pohyb, který omezuje naše pohodlí. Tělo mi hlásí, že nemá dostatek pohodlí. Občas si o tom něco zajímavého přečtu. Tělo má v sobě zabudované mechanismy, které chemicky vysvětlují mozku, že má nechat cvičení. Fungují v něm celé systémy chemických laboratoří. Když například běžíme moc rychle, tak určitá chemie tlačí na mozek a vysvětluje mu, aby okamžitě dal příkaz „zastav“. Zakyselujeme se, nestíháme, není dost kyslíku... Okamžitě zastav pohyb, systému se to nelíbí. Pokud se chcete posunout, musíte se posunout myšlenkově. Učíte se, že mozek na tyto signály nesmí reagovat. Určitým způsobem sportování dokážete vygenerovat tlak, který je od Boha. Je to určitý signál, kterým tělo potřebuje dát mozku zprávu, a mozek se musí naučit to zvážit a v určitý moment se rozhodnout: ne, já na to nedbám. Pokud budete chodit podle těla, tak ve chvíli, kdy se pohnete, se tělo dostane do nějakého výkonu a nahlásí: OK, nechám toho. Neschopnost překonávat se mluví o tělesném člověku.

Co se s tím dá dělat? Dá se trénovat. Dají se trénovat dvě věci. Jednak se dá trénovat schopnost mozku nereagovat, a navzdory volání těla jít dál. Když takto trénujete, tak posouváte hranici, kdy se tělo vůbec hlásí. Uběhnete padesát metrů, a tělo se hlásí. Tak dál běháte a překonáváte se. Najednou se ohlédnete a zjistíte, že při určité rychlosti a určité vzdálenosti, která je z pohledu několika let zpátky velká, vlastně tělo ještě nic nehlásí. Běžíte první dva, tři kilometry a je ticho. To je velmi příjemné. Je pravda, že tělo se pak začne hlásit později. Ale když si to uvědomím, tak si říkám, že je docela dobré, že se po třech kilometrech nemusím nějak zvláště přesvědčovat, abych pokračoval. Někdo to má po pěti stech metrech, někdo možná po padesáti kilometrech, to nevím, ale jste schopni své tělo učit a posouvat jeho meze.

Stejně tak je to s půstem a ovládním se v jídle. Někdy v tomto ohledu vychováváme i děti. Když ale ustupujeme, tak je jenom učíme okamžitě reagovat na tělo a všechno podřizovat jeho žádostem. Dítě „kuňkne“, že je teď dvanáct a měli bychom jíst, a přitom má být

shromáždění nebo se něco důležitého děje, a někteří rodiče (asi hlavně ve světě) se mohou zbláznit. Najednou se zastaví svět. Ted' nutně potře-
jeme jíst. Přičemž ostatní nebo rodiče říkají:
„Potřebovali bychom jet.“ Ne, ted' se zastavil svět, ted' musíme jíst. Opravdu? Vždyť se dokážeme postit dny a týdny.

Já tady nejsem k tomu, abych uspokojoval tělesné žádosti.

Nevěřím tomu, že když byl dvanáctiletý Ježíš v chrámě, najednou řekl: „Ted' musím jíst.“ Věřím, že to nechával na Bohu. Ježíš obecně nebyl touto záležitostí vůbec zmítaný. Schopnost jíst, když se jí, a nejíst, když se nejí, se vám na misií strašně hodí. Umět se smířit

s tím, že nevíte, jestli budete jíst, a neřešit to. I v této oblasti se tělo přestane hlásit, přestane tlačit. Ozve se a naznačí: Mimochodem, je dvanáct. Řeknete: OK, díky, беру na vědomí, ale ted' nic. A tělo na to: Dobrá, tak nic.

Když se člověk postí, tak první půst, vynechání večere, může být mentálně nepředstavitelné. Máte pocit, že potřebujete všem volat, všem to říct: „Já nejím, chápete? Naposledy jsem jedl ve tři hodiny odpoledne a už je šest. Uvědomujete si to? Pochopitelně jsem protivný, mám na to právo, protože už jsem tři hodiny nejedl!“ Pak zjistíte, že se můžete mentálně posunout, zvládnete to, a tělo se poddává.

Člověk se může stávat méně a méně tělesným, protože dokáže tělu stále častěji říct: Nebudeš jíst půl dne, jeden den, dva nebo tři dny. Dětem vysvětlíte stejným způsobem: „Broučku, nezlob se, nauč se to. Ted' jíst nebudeš a tečka. Vždyť to vydržíš. Není možné, abychom zrovna ted' museli jíst.“ Máme pocit, že když se zrovna ted' během pěti minut nena-
píjeme, tak umřeme. Ne, neumřeme, věřte mi.

Co jsou další tělesné projevy? Pochopitelně různé tělesné žádosti. Věřte mi, když se člověk neovládá a nevíteží, tak najednou tělo mohutně vydává všechny možné signály, kdy má člověk pocit, že to je neřešitelné. Ne, není to neřešitelné. Je potřeba, aby ses naučil dát tělu signál a řekl: Tělo, nemůže být po tvém. Já tady nejsem k tomu, abych uspokojoval tělesné žádosti. Amen?

Bavíme se ted' o nejpřirozenějším rozměru. Chci ale říct jednu věc, bratří, abychom neteoretizovali. Pokud se chceme pohnout, nebýt tělesní,

ale duchovní, musíme začít s tělesností. Potřebujeme ovládnout své tělo. Pokud chceme, aby naše děti byly duchovní, tak jim nesmíme dopustit, aby byly tělesné. Týká se to drobností, co budou, nebo nebudou jíst, jestli vstanou, nebo ne, jestli se jim to líbí, nebo ne, jestli budou spát, nebo ne.

Pokud chceme,
aby naše děti
byly duchovní,
tak jim
nesmíme
dopustit, aby
byly tělesné.

Jestli je na výletě bolí nožičky, musí se přes to naučit přenést, zvládnout to a poručit svému tělu. Rodiče, chci vás povzbudit. Pokud je dítě schopno vám diktovat, co bude, nebo nebude dělat, ať už doma, ve shromáždění, po cestě, nebo v obchodě, tak ho vlastně podporujete v tělesnosti a v neschopnosti se ovládat. Když potom přijdou žádosti, tak je bude zvyklé naplňovat. Není zvyklé si je upírat. Potom s tím musíme o to složitěji nakládat. Zadělaváte jim na problémy se soběstředností a s pocitem, že svět se točí okolo nich.

Pokud jste staršími dětmi, tak si už samy pomáhejte v tom, že se rozhodnete nesloužit tělu a jeho výmyslům, ale naučíte se mu upírat. Upírat mu jeho legitimní potřeby. V některých momentech jsou oprávněné, člověk má žízeň, hlad nebo si chce sednout, protože ho bolí nohy. Pokud se to nenaučíme, tak nemůžeme být Boží služebníci, víte to?

Určité děti nebo lidi bych s sebou na misií nevzal, protože vidím, že nejsou schopni se v těle ovládat. Pochopitelně, ještě nejsme ani v této oblasti dokonalí. Ale nějakou míru sebeovládání musíte mít, protože na misií musíte být flexibilní. A nejen to, je třeba být reálně vnitřně v pohodě, jestli něco bude, nebo nebude. Může se vám stát, že se změní čas jídla nebo se nebude jíst vůbec. Těšili jste se, že někam pojedete, a nakonec nepojedete. Chtěl bych, abyste si uvědomili, zvláště manželky a děti, že mnohé z toho může být trénink, abyste mohli být Boží služebníci a Bůh vás mohl někam poslat. Pokud dopustíte tělu, svým žádostem, možná i legitimním, aby nad vámi vládly, aby vám říkaly, co máte dělat, tak nejste použitelní v Božím boji.

Možná si představujete, že budete na misií jen v případě, že budete vyspaní, v pohodě, nebude vám horko, nebude vás bolet hlava, odpočívání, najedení, s dobrou náladou, zdraví... Zkuste se přenést do stavu, kdy je vám fyzicky zle. Máte třeba těžký průjem, omlouvám se za takový tělesný příklad. Ale je třeba, abychom si to uvědomili. Představte si, že

jste v takovém stavu, jste pořád ještě mladí, řekněme kolem 75 let ☺, dehydratovaní, je výrazné vedro a Bůh řekne: „Jdi kázat.“ Celý den jste venku, třesťí vám hlava a není vám dobře. Máte všechny nároky na to, abyste dělali něco jiného, ne?

My si to neuvědomujeme. Modlili jsme se za Marka Jantziho, který byl týden v podobném stavu na misii na Filipínách, kde opravdu není zima, kde horko je normální, běžný stav. A on přijede, ne aby seděl, ale aby kázal a zabýval se problémy jiných lidí. A přitom v noci nespí.

Pro mě byla velká škola, když jsem cestoval s bratrem Cecilem a sestrou Mavis. Pro mě byla obrovská škola to, že „neměli tělo“. Nechali ho v Africe nebo ještě na Jamajce. Mně bylo kolem třiceti. Třicetiletý člověk taky jistým způsobem nemá tělo, nic vás reálně nebolí. Pamatuji si, jak jsme v horkém počasí jeli celý den v autě. Cucáte si svoji petku vody a jedete, jedete, a pak konečně někam po těch prašných cestách dorazíte. Pamatuji si, když jsem vystoupil z auta, jak jsem byl tak rád, že jsme v autě měli klimatizaci. Z vedlejšího auta vystoupil bratr duCille se sestrou Mavis a já říkám: „To byla cesta, co?“ Sestra Mavis odpovídá: „To víš, tady to tak chodí.“ Pokračuji: „Ještě že máme dneska klimatizaci, že?“ Ona na to: „To je dobře, že jste měli klimatizaci.“ Tak se ptám: „Vy jste neměli klimatizaci?“ Sestra Mavis: „Ne, my jsme v autě klimatizaci neměli.“ A já na to: „Proč sedíte v autě bez klimatizace, a já v autě s klimatizací?“ Sestra Mavis pokračuje: „No my jsme si mysleli, že by vám bylo moc horko.“ Slyšíte? Neřekli ani slovo. Člověk byl hodně zpocený, ale sestra Mavis vystoupila z auta a jen si narovнала sukni. Nikdy jsem ji neviděl v žádném okamžiku si stěžovat. Věřím, že Bůh si ji i jejího muže mohl použít takovým mocným způsobem, protože zvítězili nad svým tělem. Nebyli tělesní.

Někdy vidím naše děti i nás samotné, jak jsme schopni si stěžovat na různé věci. Je potřeba se smířit s tím, že když nám Bůh dá, že naše tělo bude zdravé, tak bude zdravé, když nebude úplně zdravé, tak nebude úplně zdravé. To nemůže zastavit naše rozhodnutí jít dál. Mohl bych tady vyprávět mnohé příběhy některých služebníků, které člověk na misii pozná velmi blízce, když s nimi sdílíte pomalu pokoj i jejich fyzické trápení. Vidíte, jak to jsou bratři schopni snášet. Velmi si jich pak vážíte, inspiruje vás to a říkáte: „Bože, dej mi, abych mohl také povstat, vzmužít se a napomenout své tělo a tělesnost, ve které dopouštím duši, aby nedělala nic jiného, než krmila své tělo.“

Člověk by chtěl občas mít své pohodlí. Mimochodem, zrovna po té celodenní cestě jsme dorazili do jednoho afrického města na shromáždění. Nesedli jsme si ale do klimatizované místnosti. Shromáždění bylo ve vedru, i v noci bylo velké vedro, a bratr duCille asi tři hodiny kázal. Kázal, kázal a kázal. A protože měl nějaké přesvědčení, kázal velmi často v obleku. Byl takto schopen kázat. Člověk byl rád, že shromáždění končí, protože už bylo asi 11 hodin večer (po celodenní cestě). Načež bratr duCille řekl: „Budeme se modlit za lidi.“ Vytvořila se šňůra lidí a modlitby se protáhly až přes půlnoc. Pak shromáždění skončilo. Snažil jsem se tvářit statečně, pochopitelně i já jsem toho měl fyzicky docela dost. Těšil jsem se, až si lehnu do postele a konečně se vyspím, nebo se aspoň natáhnou. Načež bratr duCille prohlásil: „Pojďme něco sníst a jdeme na staršovstvo.“ Pokud si dobře pamatuji, staršovstvo začínalo asi ve tři ráno. Bratr duCille tam seděl a něco řešil a řešil. Všiml jsem si, že George Herrig se postavil, tak jsem se inspiroval, protože bych už usnul, kdybych zůstal sedět. Bratr duCille byl schopný fungovat a fungovat. Říkáte si: Jak to děláš? Máš nějaký super čaj? Kde tu sílu bereš, obzvláště ve svém věku?

Pokud mám
sloužit Bohu,
musím své tělo
naučit disciplíně.
Musím ho naučit,
že já jsem tady
pánem.

Je to stejné, jako když Ježíš říkal: „Já mám jídlo, o kterém vy nevíte.“ Viděl jsem, co bratr duCille jí. Nejedl nic zázračnějšího než my. Přesto byl schopný neuvěřitelným způsobem fungovat. Sestra Mavis třeba nebyla schopná všechno vždycky zvládat, ale když musela zvládat, tak tam vždycky byla, i když jí potom třeba otekly nohy. Bratr Burt mi říkal: „Víš, když jsme létali na misi s bratrem duCillem, tak vždycky přišel do letadla, sedl si, poručil svému tělu a byl schopen se třeba tři hodiny nehnout.“ Bratr duCille říkal: „Pokud mám sloužit Bohu, musím své tělo naučit disciplíně. Musím ho naučit, že já jsem tady pánem. Dobře se o něj postarám, ale tělo musí sloužit. Ne že by se člověk neměl najíst, sportovat, umýt se nebo se vyspat. Ale teď zrovna na to není prostor.“

Chci vám dát toto měřítko, abyste to tělu připomínali. Mě to inspiroval. Člověk pak může tělu říct: Nevykládej mi, že máš nějaký problém, když vidím jiné lidi, jak dokázali své tělo ovládnout. Někdy sami sebe

přesvědčíme, jak je to těžké, že jsme už tři hodiny nejedli. Perspektiva se zásadně mění. Jednou jsme v horku vycestovali a člověk začal otékat. To je přirozená reakce. Pamatuji si, jak jsem si sundal boty a říkám sestře Mavis: „Nechceš si taky sundat boty?“ Ona se smála a říkala: „Ne, Cecil mi ráno boty nasadí, a já je nesmím sundat. A to jsme rádi, že se nám je ráno podaří nazout. Kdybych si je zula přes den, tak bych je pak už nena- zula.“ Protože jsem měl příležitost být svědkem některých situací tak zblízka, chtěl bych vás inspirovat, jak v tu chvíli reagovat. Slyšel jste někdo sestru Mavis na něco si stěžovat? Nikdy. A přitom byly situace, které byly fyzicky náročné a těžké.

Rád bych, abychom si uvědomili, co znamená být tělesný. Ve chvíli, kdy se naučíme své potřeby ovládat, najednou končí svár. Těžko se budu hádat, kdo bude sedět v klimatizovaném autě, když svému tělu poručím, že to není problém a řeknu: „Klidně, to je v pohodě.“ Jak jsou ale děti schopné se pohádat, na jakém sedadle kdo bude sedět, kdo vpředu, kdo u okénka! V případě hádky nebo sporu pak mohutně argumentovat, na koho jak svítí sluníčko, komu se kde dělá špatně, kdo chce s kým sedět a kdo už s kým seděl. Když se připravíte a řeknete si, že nic takového nechcete, necháte to být, i kdybyste měli sedět v kufru a sami, tak věřte, že to bude lepší.

Jestli máte pocit, že si člověk na misi může vybírat, tak úplně ne. Když jsem některé situace fyzicky nezvládal, řešil jsem to tím, že jsem ten den nejedl. Věděl jsem, že budeme cestovat, a kdyby mi bylo zle, tak kolem mě nikdo nebude muset tancovat. Může mi být zle, ale nemusí se kvůli tomu zastavovat, abych si odskočil nebo něco podobného.

Pomozme i dětem tím, že jim něco v nějaký moment odepřeme. Nebude se jim to líbit, ale potřebujeme jim pomoci a říct: „Broučku, mám tě moc rád, ale opravdu si nestěžuj, že teď nutně tohle potřebuješ. Rozu- mím tomu, ale teď na to příležitost není.“

Copak byl Ježíš tělesný? Byl cloumán tělesnými potřebami? Ani náhodou, že? Představte si, že Ježíš byl schopen nejen mít hlad, ale měl v tu chvíli moc proměnit kámen v chleba. Vodu ve víno. Sednete si, vez- mete sklenici s vodou a řeknete: „Kluci, nebudu vám tady dávat vodu. Co si dáš? Pomerančový džus? Chceš ho s ledem? Ty si dáš víno?“ Když bylo potřeba, tak to Ježíš udělal. Mohl to udělat, když Mu to řekl Otec. Když Mu to řeklo tělo, tak ne. Ďábel se Ho snažil přivést k tomu, aby

svých schopností zneužil k nasycení sebe samého. Ježíš řekl: „Ne, jdi za mě satane. Jdi za mě, satane, nejsem tu k tomu, abych byl tělesný člověk.“ Amen? Boží duch ho pudil na poušť, kde nejedl. Ježíš měl

Bůh častokrát vybíral lidi, které chtěl pověřit nějakým úkolem, na základě toho, jestli byli schopni se nejdřív postarat o Boží vůli, a až teprve potom se postarat o sebe.

posunutou hranici vyhladovění, protože dostal hlad až po čtyřiceti dnech. Andělé Ho obsluhovali. Ale andělé by Ho mohli obsluhovat, kdykoli bylo třeba. Postarali se o Něj.

Andělé se dokonce postarají i o nás, ať už vypadají jako lidé, jsou to lidé, nebo jsou to přímo andělé, Bůh ví. Ale chtěl bych, abychom se přestali chovat jako osoby zmítané tělesnými potřebami a tělesnými žádostmi. Musíme s tím něco udělat. Může se stát, že nám dojde jídlo nebo nám někdo sní poslední borůvku, a oheň je na střeše. Člověk otvírá sušenky a najednou vidíte natažené ruce. Říkává: „Prosím vás, uklidněte se, rovnou si představte, že se na vás nedostane, a smiřte se s tím. Když se pak na vás

dostane, tak sláva, když ne, tak jste to stejně čekali.“

Další věc je odpočinek. Kolikrát byste si chtěli odpočinout, ale Bůh chce, abyste někomu posloužili. Znáte to někdo? Přijdete z práce nebo z pole, hladoví, nic jste nejedli. Doma je pán a je potřeba, abyste se přepásali, udělali večeři a pán se najedl. Teprve potom se najíte vy. Víte, o jakém biblickém podobenství mluvím? (Luk 17,7–8) Bůh častokrát vybíral lidi, které chtěl pověřit nějakým úkolem, na základě toho, jestli byli schopni se nejdřív postarat o Boží vůli, a až teprve potom se postarat o sebe. Přišla děvečka ke studni, aby navázila vodu, klidně mohlo být špatné počasí, a služebník se ptá: „Dáš mi napít?“ Ona odvětila: „Nejen to, ale i tvé velbloudy napojím.“ Právě to hledal. (Gen 24,13–20)

Představte si vdovu. Má poslední jídlo. Přichází k ní prorok a řekne: „Nejdřív udělej jídlo pro mě.“ Bůh není humanista, že? Bůh říká: „Nejdřív se postarej o moje věci.“ Pro vdovu to byla otázka života a smrti. Odpověděla prorokovi: „Mám poslední jídlo, udělám chleba, zametu a budu čekat, až umřu. Kolem mě reálně umírají lidé. Není co jíst.

Já jsem další na řadě.“ A prorok se vši svou empatií jí řekne: „Dobře, ale tohle dej mně.“ Ale pak hned dodá: „Neboj se. Neboj se o sebe. Bůh tě nechce zahubit. Bůh tě nechce vyždímat.“ (1Král 17,9–16) Když se na to podíváte, v mnohém se o vás Bůh postaral lépe, než byste to dokázali vy. Vzpomeňte si, jak to dopadlo, když jste se snažili zabezpečit sami. Kde se vydáte Bohu, tam je Bůh schopen pro vás, pro vaše děti a vaše blízké udělat mnohem víc. Jenom se Mu vydejte, jenom Mu dejte prostor!

Opusťte tělesnost. Naučte se to dokonce do takové míry, že vás to bude bavit. Řeknete: „Bože, chci to trénovat. Když budou nějaké těžké podmínky, chci je brát jako trénink. Jsem v armádě, беру to jako trénink, abych dokázal obstát. Chci svou duši naučit mechanismu, kdy si tělo o něco řekne, ale já řeknu: Nedám ti to. A něco se posune. Něco se posune!

Dneska je doba uspokojování. Všechny reklamy působí na tento aspekt. Neustále vás bombardují: uspokoj své pohodlí, uspokoj své žádosti, uspokoj svou chuť! Když musíš, tak musíš. Co to bylo za reklamu? Fidorka? Když ji miluješ, není co řešit. Jak to, že není co řešit? Co je to za hesla? Když máš žádost, tak ji uspokoj. Nějaké ohledy na okolí jsou naprosto irelevantní.

Ježíš nám byl dokonalým příkladem. Copak v evangeliích vnímáte, že by uspokojoval svoje potřeby? On se úplně vydal. Vydal celý svůj život. Tím ale získal všechno! Všechno a navěky.

Nebudeme-li trénovat tělo a odpírat mu, budeme-li ho uspokojovat ve všech věcech (a to se týče i výchovy), tak si zaděláváme na problém. Bude to těžší a těžší. Jsou to návyky a zlovyky, které pak člověk musí opouštět, a je to těžší a těžší. Když se přestanu hýbat, tak potom jen vstát a někam dojít je těžké. Máme u branky poštovní schránku. Znáš spoustu rodin, hlavně v Americe, kde se tahle vzdálenost jezdí autem. Naprosto přirozeně. Říkám: „Prosím tě, není bližší a rychlejší tam dojít pěšky? Než přeješ z domu do auta, nastartuješ, dojedeš tam, vytáhneš dopisy ze schránky a přijedeš zpátky?“ On říká: „Ne, já na ten sport nebo vycházky moc nejsem.“ Ale já jsem nemluvil o sportu a vycházce. Bavíme se o několika desítkách metrů, a lidi je jedou autem. Říkáte si, že to už se dostanou do situace, kdy tělo neohnou. Kdyby to byl někdo handicapovaný, po úrazu, kdy každý metr o berlích je těžký, to je jiný příběh. Sami sebe můžeme dostat do stavu, kdy nejsme schopni se tělu postavit.

Věřím, že všechny sváry a různice pramení z toho, že jsme nepoložili život pro druhé a chceme uspokojovat sami sebe. Vzpomeňte si na různice a sváry za poslední den nebo týden a podívejte se na jejich podstatu. Kde by stál Ježíš? Kdybyste byli rozhodnutí, že to pro vás není důležité, a někdo vám něco vezme, tak mu to vydáte. Někdo po vás chce košili, dáte mu i plášť. Někdo chce, abyste s ním šli kilometr, jdete s ním dva. Pak jsme určitým způsobem proti svárům a různicím imunní. Je to, jako kdybych se s Kristýnkou měl na něčem dohodnout, a mým cílem je, aby se měla dobře a odpočinula si. V tu chvíli se můžeme těžko dostat do sporu, když budeme vymýšlet, co budeme odpoledne dělat. Nechci primárně uspokojit svoje žádosti, ale potřeby někoho jiného.

Věřím, že všechny sváry a různice pramení z toho, že jsme nepoložili život pro druhé a chceme uspokojovat sami sebe.

Další věc, která je s tím spojená, je pýcha. Pýcha je soběstřednost. V Galatským 5,24 se říká: „*Nebo kteříž jsou Kristovi, tiť jsou tělo své ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.*“ Ukřižovali ve smyslu přibili na kříž. Ti z vás, kteří jsou Kristovi, své tělo s jeho žádostmi přibili na kříž. To znamená, že řekli: Tělo, nejsi tady k tomu, abys mě ovládalo a říkalo, co mám dělat. Takže ti z vás, kteří jste ukřižovali své tělo, jste Kristovi.

Římanům 8,7 říká: „*Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo zákonu Božímu není poddáno, aniž hned může býti.*“ Smýšlení těla je v řečtině tělesná mysl. Co to je tělesná mysl? To je mysl, o které tady hovoříme, mysl, která se poddává tělu. Píše se tady, že taková mysl není poddána Božímu zákonu, aniž může být. To nejde. Nemůže být poddána Božímu zákonu, protože zákon Boží jde proti tělu. Tělo bojuje proti duchu. Jdou proti sobě. Duch říká: jdi, tělo říká: spi. Duch říká: kaž, tělo říká: jez.

Pokud tento konflikt ve své duši neznáte, nenaučili jste se ho zvládat a tělu poroučet, tak jste ještě nezvítězili. Vítězení nastává v momentu, kdy nepodlehnete tělu, ale činíte duchovní věci – Boží vůli. A co když je Boží vůle jiná, než co říká vaše tělo? Copak Bůh vaše tělo nezná? Myslíte si, že je někdy Boží vůle, abyste si odpočinuli? Jistě! Je to zvláštní, ale

někdy nemůžeme přes den dělat Boží věci, protože jsme unavení. Boží vůle je, abychom něco dělali, ale my si jdeme lehnout, protože jsme unavení. Potom přijde večer, Boží vůle je, abychom šli spát, ale my místo spaní děláme jiné věci, které Boží vůle nejsou. Bůh se chce postarat o naše tělo a řekne: „Odpočin si.“ My si ale neodpočineme a jdeme spát ve dvě ráno. Bůh ví, že potřebujeme spát. Boží vůle je, abychom odpočívali. Nechce nás vyždímat. To není o tom, že budeme dvacet čtyři hodin denně usilovně pracovat, nejíst, nepít a pak padneme a řekneme: Tak, jsem duchovní. Ne! Boží slovo také říká: „Marně časně vstáváš, dlouho vasedáváš a jíš chléb trápení, zatímco Bůh dává svému milému spánek i sen.“ (Ž 127,2) Amen?

Nemusíme se bát, že by nás Bůh chtěl zničit. Vůbec ne. Je to jako s našimi dětmi. Copak chcete dětem ublížit? Chcete je utrápit hladem nebo únavou? Ale kdepak! Jim to ale v tu chvíli tak přijde, protože jste jim odepřeli bonbon nebo nanuk (už druhý v pořadí, v poledne) a říkáte, že bude oběd. „Já ti ten nanuk nechci odepřít. Miláčku, kdybys věděl, vždyť plánuji za tři hodiny zmrzlinovou párty, ale teď opravdu ne, bude oběd.“ Stejně tak to říká Bůh nám: „Ne, že bych vás nechtěl zabezpečit. Zabezpečím vás dokonce lépe, než si myslíte, ale ve svůj čas a svým způsobem.“ Takže ukřižování vášní a žádostí je o tomto: Nech to na Mně. Věř Mi. Buď spokojený. Nech to na Mně.

První Korintským 9,27 říká: „*Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný,*“ – sám nepadl. Podmaňuji své tělo a podrobuji v službu. Pavel mluví o tom samém. Nám se takové evangelium nelíbí a možná nám přijde nekomfortní. Chtěli jsme evangelium, které by nám stále říkalo: Pán Ježíš tě miluje. On nás miluje, to tak je! Ale ty, které miluje, napomíná, trestá, kárá a vychovává. Říká: „Děti moje, vždyť já vás miluji, miluji vás daleko víc než spousta jiných lidí a rodičů, kteří by vám dali všechno, o co si řeknete. Právě proto, že vás miluji, věnuji energii tomu, abych se s vámi pral. I pro mně by bylo jednoduché vám v obchodě vrazit pytlík bonbonů, abych měl klid. Ale miluji vás do té míry, že vám ho odepřu a řeknu: „Nezlob se, ne.“ Takto jim žehnáte a sloužíte. Žehnáte jim tím, že je učíte určitým omezením. Budou na to zvyklí, bude to pro ně normální a přirozené, když jim řeknete: „Odsud posud.“

Všimli jsme si, že u prvního dítěte člověk váhá, jestli chudáčkovi neublížeje. U čtvrtého dítěte to už máte srovnané. První dítě se s vámi

snaží přetahovat, čtvrté dítě v našem případě téměř vůbec. Třetí méně, druhé méně, a první to mělo pochopitelně nejtěžší, protože jsme si nebyli jisti. Ale dneska je člověk tak rozhodnutý, že vůbec nemám problém s tím, aby chudáček dojedl dva centimetry čtvereční té „nechutné“ mrkve. Fakt to se mnou nehýbe. Dřív by se člověk ptal: „Netrápím ho moc?“ Ne, ne! Víím, jak moc mu to pomůže. Pak zjistíte, že dítě najednou pochopí, že o tom není diskuze, samo v sobě si to řekne, a diskuze ustane. Diskuze není, téměř není problém. Najednou to, co bývalo problémem nebo potencionálně problém je, už problém není. Řeknete: „Dojez a jdeme.“ V tu chvíli proběhne mentální proces, zda se s tátou tahat, usoudí, že to je úplně zbytečné, tak dojí mrkev a jdeme. Úsměv na tváři. Stejně to můžeme udělat s tělem. Denně podrobuji, poddávám své tělo.

Jaký je duchovní člověk? Římanům 8,14 říká: „*Nebo ti, kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ Co znamená být vedený Duchem? Musím být citlivý na Ducha. To znamená, že když utlačujeme tělo, tak ho neutlačujeme proto, abychom (jak to mají některá náboženství) zůstali prázdní. Že cíleně visíte v nějaké prázdnotě. To není Boží záměr. Boží záměr není o tom, co všechno nemáme dělat. Boží záměr a touha je, abychom nebyli tělesní, ale mohli být duchovní. Aby nám mohl říct: „Chci, abys posloužil tomuto člověku, mám tady pro tebe úkol,“ nebo: „Chci, abys posloužil mně – Bohu. Chval mě.“

Synové Boží, kterým může být svěřeno Boží království a mohou nést Boží jméno, jsou ti, kteří jsou vedeni Duchem. Kam vás Duch může vést? Třeba na poušť. ☺ Ježíš byl vedený Božím duchem na poušť. Boží synové se nechají vést a jdou. Kam vás ještě může vést? K pokání. Může vás vést do služby, může vás někam poslat, někam vás povolat. Můžete jít, protože škrtnete své tělo a své nepohodlí.

Musím říct, že někdy mě Bůh vedl a já se cítil velmi nekomfortně. Jako bych se v tom s Bohem tahal. Báł jsem se Ho, protože chtěl, abych udělal nepříjemné věci. Poslal mě někam večer, v zimě, v dešti, když už jsem chtěl jít domů. Ale Bůh říkal: „Ne, teď půjdeš tam a tam, protože chci, abys tam něco udělal.“ Odpověděl jsem: „Bože, dovol, abych Ti to vysvětlil. Za prvé, zítra mám školu...“ To je argument, že, mládežníci? Mám zítra školu! Neznáte to? Kolikrát jsem to slyšel. Vnímám to někdy i v našem středu, je to skoro taková mantra: Mám zítra školu. Ano. Já mám zítra práci. Všichni to známe, že? Dobře, tak měj! Pokračoval jsem: „Za druhé, jsem unavený, za třetí, je zima, za čtvrté, prší. Za páté, nemám

úplně co na sebe. Za šesté, návštěva se teď úplně nehodí. A ještě jsem Ti neřekl jednu věc: Nevím, jak se tam dostat, protože nemám peníze. Fakt nemám. Ne, že mám málo.“ Bůh řekl: „Určitě se jdi domů obléct, vezmi si ještě jedny tepláky, čepici, a půjdeš tam pěšky.“ Já na to: „Ale to je 18 kilometrů!“ Pán odpověděl: „Ale já chci, a má to svůj význam. Chci, abys teď na tuto konkrétní návštěvu šel.“ A já znova: „Ale, Bože, přijdu zmoklý, unavený, pozdě večer, opravdu tohle dává smysl?“ Ten příběh pak pochopitelně pokračoval a celé to dávalo velký smysl.

Bůh ví, Bůh se postará, Bůh zajistí! Kolikrát byla situace, kdy mě Bůh vedl a já jsem nad tím kroutil hlavou, ale poslechl jsem. Pamatuji si, jak jsem se mnohému naučil a v leččems se pak s Bohem přestal prát. Jednou mě vedl, abych jel stopem přes republiku, a skončil jsem v Šumperku. Byl jsem s Bohem tak spokojený, měl jsem se tak dobře. Byl už večer, relativně zima a už se nedalo stopovat. V noci ani za minulého režimu stopaře nikdo nevzal. Vzpomínám, jak jsem tam seděl a říkal si: Co budu dělat? A pak jsem řekl: „Dáble, jestli na mě chceš cokoli hrát, já budu přesto spokojený. Vytřu ti zrak. Budu chodit celou noc po Šumperku a budu s Bohem spokojený.“

Počítal jsem s tím, že nepůjdu spát, že mi bude zima, neměl jsem co jíst. Tak jsem se šel projít po Šumperku. Modlil jsem se a žehnal Šumperku. Pak jsem si říkal: Půjdu na nádraží, třeba tam je ještě otevřeno, sednu si na chvíli do tepla a pak se půjdu zase projít. Tak jsem si tam sedl, jako studentík jsem měl svůj batůžek, všichni na mě koukali. Byl večer, lidé byli unavení, vlak měl jet až za půl hodiny. Vedle mě seděl nějaký pán, který taky vypadal hodně unaveně. Vybalil si dva chleby a večerel tam. Já jsem neměl co vybalovat. Tak jsem si vybalil Bibli, ať se každý najíme. Koukal na mě a pak říkal: „Můžu se zeptat, vy vypadáte tak vysmátě, tady v té čekárně to vypadá až divně.“ A já říkám: „Víte, já jsem se tak rozhodl, jsem věřící...“ Vypadlo z něj, že je taky věřící, pastorem nějakého shromáždění KS a do Šumperku dojíždí v pátek večer kázat. Tak jsem shodou okolností dostal chleba. Nezbylo mu, než se podělit, když už jsem věděl, že je věřící. ☺ Nakonec mi koupil lístek a odjeli jsme domů. Celou dobu jsem mu svědčil o Bohu. Já mladý kluk, on pastor KS, on nad tím kroutil hlavou a neuměl si to srovnat. Já jsem nad tím taky kroutil hlavou a neuměl jsem si to srovnat. Vyprávěl, jak je náročné tam dojíždět, jak je celá práce v té církvi složitá. Vyprávěl jsem

mu, jak je to s Bohem dobré, co Bůh dělá. Říkal jsem si: „Doufám, že ze mě nikdy nebude pastor.“ ☺ Byla to pro mě tehdy dobrá zkušenost.

Když tedy
budete vnímat
puzení Božího
ducha
k nějakému
činu, je strašně
důležité
poslechnout.

Víte, Bůh věděl daleko dřív než já, že budu mít večeri, že budu v klidu spát doma, že pojedu vlakem a nebudu muset pokračovat stopem. Celé to bylo vymyšlené předem. Otázka byla, jak v tom budu fungovat já. Jestli vůbec zaslechnu Boha, nebo si budu jen stěžovat a vykládat, jaké je to utrpení, a všem v čekárně dávat svým vzezřením najevo: Lidi, pochopte, já jsem nejedl. Vy za půl hodiny odjedete, ale já tady budu celou noc! Chci tím jen vysvětlit, o co se připravíme, když nebudeme duchovní.

Galatským 5,25 říká: „*Jsme-liť duchem živi, duchem i chodme.*“

Myslím, že jsme si vysvětlili, co znamená být tělesný nebo duchovní, a co s tím můžeme dělat. Víme, že chceme být duchovní. Když tedy budete vnímat puzení Božího ducha k nějakému činu, je strašně důležité poslechnout, abyste byli duchovní. Získáte trénink, ve kterém rozpoznáte, že vás Duch Boží pudí někam jet, i když se vám to vůbec nehodí. Nebo vás bude pudit zůstat s někým doma. Vám se to ale nehodí. Chtěli jste jít plavat do bazénu, vždyť je takové horko! Ale Duch Boží říká: „Ne.“ Poslechněte ho. Naučíte se být vedeni Duchem a budete zrát v Boží syny.

Je tady nicméně ještě jedna věc, o které bych rád mluvil, a to je být „duševní“. Co je to duševní člověk? Existuje vůbec něco takového jako duševní člověk? Jak na to nahlíží Bůh? Duševní člověk je ovládaný svými emocemi, touhami, intelektem nebo svou vlastní myslí. Někdy to vypadá jako dobrá věc. Pro Boha je to ale naprosto nepoužitelné, nepřijatelné. Bohu je to protivné. Víte, u tělesného člověka je problém viditelný. U duševního je problém daleko skrytější.

Řeknu vám hezký příklad duševního člověka. Ježíš mluví o tom, že přišel čas, aby byl vydán a ukřižován. Co na to Petr? Říká: „Odstup to od tebe. Ne, Ježíši, to se nemůže stát.“ Chlácholí ho. Člověk by možná čekal, že se Ježíš na Petra otočí a řekne: „Víš, Petře, já ti rozumím. Cení si toho, že mě máš tak rád a že ti na mně záleží. Ale na druhou stranu, mýlíš

se, Petře. Víš, ono to je důležité...“ To by mi přišlo normální. Ale Ježíš v danou chvíli reagoval na ducha. Reagoval na to, že se Petr svou duševností stal nástrojem v ruce ďábla.

„I odved ho Petr stranou, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od tebe, Pane, nestaneš se tobě toho.“ (Mat 16,22) „Netrap se tím, neboj se,“ říkal Petr. Byl hodný, uklidňoval Ho. Dál ale čteme: „Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.“ (Mat 16,23) Co vy na to, humanisti? Slovo „lidské“ je řecky anthropos.

To, že byl Petr lidský, způsobovalo Ježíšovi problém, a Ježíš musel satana napomenout. Petr nechápal duchovní podstatu. Někdy se nám s manželkou stalo, že jsem se snažil řešit s dětmi nějakou situaci a manželka se je snažila hájit. Musel jsem jí říct: „Kristýnko, ne. Tohle je teď důležité. Řekl jsem, ať to nejdřív polkne, a pak se napije. Víím, že se teď tváří, že má hroznou žízeň, a může kolem toho dělat scénu. Ale ne. Chápu lidský, maminkovský přístup, ale teď je důležité říct ne.“ Byla to drobnost, ale později se ukázalo, že to bylo důležité. Chci to říct, protože maminky nebo babičky k tomu mají sklony. A je ještě dobré, že Kristýnka je věřící. Ale když máte nevěřící babičku nebo někoho, je to náročnější, protože to „utrpení dítěte“, že mu nedáte druhý bonbon, neunesou. Říkají: „Tak mu ho dej!“ A já na to: „Nedám. Prostě nedám.“

Petr se svou duševností stal nástrojem v ruce ďábla.

Je potřeba hledat, co je v Bohu správně. Víte, kdy by to pochopily i maminky a babičky? Kdyby se jednalo o lék, který byste mu měli dát. Dítě se vzteká, že ho nechce. V takový moment klidně přistoupíte k násilí, otevřete mu pusku a lék tam natlačíte, protože víte, že to je pro něj důležité. Ignorujete, že se vzteká nebo mu to nechutná, protože víte, jak je to důležité. Je to tak? Nikdo by vás neobvinil, že jste zlí.

Stejně tak, kdybyste mu odepřeli něco jedovatého, také vám nikdo nebude říkat: „Dej mu, no tak dej. Vždyť je tam arzeniku jen trošku.“ Dítě tam stojí a dupe nožičkami. A vy na to: „Můžeš dělat, co chceš, já ti to prostě nedám. To je jed, neblázni.“ V tu chvíli nepodlehnete, protože tomu rozumíte. Horší je, když tu věc musíte vidět duchovně, pochopit, že

je to správně, a není to vidět na první pohled. Duševní člověk ale bude stejně mít sklony chovat se v emocích duševně.

Ještě jeden příklad duševnosti. Saul a král Agag. Bůh Saulovi řekl, že musí všechno vyhladit. Co řekl Saul? „Necháme nejlepší dobytek, abychom ho obětovali Hospodinu.“ To se bude hodit. Máme nějaké dary, tak to v církvi použijeme! Umím zpívat, vždyť jsem byl rockový zpěvák, jaképak odložit! To se dá v církvi docela slušně využít, ne? Ještě mám kytaru, uděláme koncert.

Pak přišel duchovní Samuel. Jeho duchovnost se projevila v tom, že popadl meč. Agag už měl pocit, že je v pohodě. Hněv pominul, popovídáme si se Saulem, já se z toho vysekám a jednou si zase poválčíme. Jenže netušil, že narazí na někoho duchovního. Co udělal Samuel? Vysvětlil mu to nějak? Ne, rozsekal ho na kusy mečem. Naše humanistická nátura asi řekne: To bylo barbarské. Ne, to bylo duchovní.

Může se stát, že Boží reakce vůči hříchu nebo nějaké situaci nám může připadat krutá. Sám v sobě někdy musím zkrotit tendenci to zmírňovat. Bůh ale říká: „Naložte s touto situací takto, protože to je důležité.“ Uvažuje totiž o širším kontextu spasení. U dítěte to člověk plus mínus pochopí. Ale jsou jiné situace, kdy církve nebo jednotlivci musí přistoupit k něčemu, co mu není úplně blízké. Ale pokud jsme duchovní, tak se modleme. A když Bůh řekne: „Jdi,“ tak je třeba jít. Když řekne: „Nedej,“ tak nedat. Když řekne: „Odejdi,“ tak odejít. To je to jediné, co je v tu chvíli dobře, to jediné, co pomůže. Kompromisní řešení nás nemůže vysvobodit. I pro děti nebo ostatní to je špatně. Vymeť to pryč. Udělej radikální řez. Když Bůh něco řekl, tak udělej, co řekl. Když neřekl, tak čekej, co řekne. Amen?

Říkám zde různé příklady, ale co o tom říká Boží slovo? Jaký má Bůh názor na duševního člověka? Píše se o tom někde? Jakub 3,14–15 říká: „*Pakliť máte mezi sebou hořkou závist a dráždění v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdě. Neníť zajisté ta moudrost shůry sstupující, ale jest zemská, hovadná a d'ábelská.*“ Hovadná je v originále duševní. Někdy můžeme mít takzvaně moudrost, ale taková moudrost je duševní. Řecky psychikos.

Juda 1,19 říká: „*Toť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovadní, Duchu Kristova nemající.*“ Slovo hovadní zase znamená duševní. To jsou

ti, kteří se sami odtrhují, odcházejí z církve. Nikoli duchovní, ale duševní, kteří často vytykají, že v církvi není láska a podobné věci.

Otázka, kterou si máte klást, je: „Co ode mě chce Bůh?“

Ano, člověk může být duševní. Může chtít zmírňovat bolest, ale je motivovaný něčím nesprávným. Když přišli poslové se zprávou, že Lazarovi není dobře, co by udělal duševní Ježíš? Utíkal by tam. Můj přítel Lazar! Ale Ježíš k tomu neměl Boží slovo. Neměl žádnou instrukci, která by naznačovala, že má jít a postarat se o Lazara. A Lazar umřel. Že by Ježíš nebyl citlivý? Ale kdepak. Víte, On zaplakal. Myslíte, že by zaplakal nad Lazarem, když ví, že za chvíli vstane z mrtvých? Lidé říkají, že Ježíš plakal, protože Mu bylo líto, že Lazar umřel. Pokud jsem ale přišel vzkřísit Lazara z mrtvých, tak se spíše těším, jaké to bude, než že by mi bylo líto, že zemřel. On se jim snažil říct několikrát: „Já jsem vzkříšení a život.“ Oni na to: „Jasně, někdy v budoucnu.“ Ježíš znovu říkal: „Ty mě nechápeš, já jsem vzkříšení a život teď!“ A oni zase: „Ano, ale kdybys tady byl...“ Tak zaplakal. Zaplakal nad tím, jak nevidí.

Otázka, kterou si máte klást, je: „Co ode mě chce Bůh?“ Byl jsem před pár dny v Bratislavě a malá Kristýnka byla na návštěvě. Tak jsme si psali a chtěl jsem se jí zeptat: Jak se máš? Ale Bůh mi to nedovolil. Tak jsem místo toho několikrát psal: Jsi užitečná? Děláš Boží dílo? Sloužíš Hospodinu? Jsi spravedlivá? Protože mi to tak Bůh kladl na srdce, vynechal jsem tentokrát velmi vědomě otázky typu: Jak se tam máš? Je ti dobře? Dějí se věci pro tebe, kvůli tobě? Ne, to není podstatné. Někdy bychom měli přestat být duševní.

Ještě jsem chtěl přečíst jeden verš, který je v 1. Korintským 2,14: „*Ale tělesný člověk (v řečtině duševní – psychikos) nechápe těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.*“

Vrátím se ještě o pár veršů zpátky. Od verše 10: „*Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všechny věci, i hlubokosti Božské. Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jedině duch člověka, kterýž jest v něm?*“

Nemůžeme soudit a rozlišovat na základě toho, co pokládáme za dobré nebo co v určité situaci vidíme. My totiž nevidíme. Nikdo nevidí, jak to vlastně je. Někdo by chtěl možná ostatním vidět do hlavy. Nevidíte. Co vám Bůh zjeví, v tom vás povede. Apoštol Pavel dál pokračuje: „*Takt i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží.*“ Co má Bůh na mysli, co teď dělá, to ví jen Duch Boží.

Nemůžeme
soudit a rozlišovat
na základě toho,
co pokládáme za
dobré nebo co
v určité situaci
vidíme. My totiž
nevidíme.

„*My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám. O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí...*“ Církev je dnes plná psychologie. Víte proč? Protože není duchovní. Psychologie je psychiké – duševní. Církev je duševní, protože má v sobě psychologii, odmítla slyšet z Boha a dívat se na věci Božím způsobem. A tak se na věci dívá duševním způsobem. Máte pocit, že místo starších to jsou psychologové. Místo rady k opravdovému vyřešení situace a slova z Boha nebo snu říkají své názory. Když nemám sen a slovo z Boha, tak mlčím a říkám: „Dobře, pojďme se modlit. Nevím, co v té situaci Bůh chce.“ Ale my víme. Církev ví. Lidé vědí. Všichni na to mají názor. Má se vyřešit těžká, překerní situace a každý má názor. To je jako Češi na hokeji. Každý tomu rozumí. Bylo by daleko správnější v tu chvíli říct: „Milý bratře, milá sestro, já nevím, budu se modlit. Ale když mi Bůh neřekne, jediné, co budu dělat, je modlit se. Až mi Bůh něco řekne, tak ti to povím.“ Mimochodem, mám také názor, ale potlačím ho. Také mám nápad, co by mohlo být dobré, ale chci něco zavnímat z Božího ducha.

Ve verši 12 a 13 se dále píše: „... *abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám. O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňující.*“ Duchovním to, což duchovního... Ale duševní člověk nechápe věci, které jsou Duchu Božího, neboť mu jsou bláznovstvím. Nedává mu to smysl. „...*aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti. Ale duchovní člověk rozsuzuje všechno, sám pak od žádného nebývá souzen.*“ (verš 14–15).

Počítejte s tím, že když budete jednat duchovně, tak pro duševní lidi, ať už to jsou vaši známí, blízcí, nebo rodiče, jsou ty věci nepochopitelné. Nemůžou je pochopit. Ani po nich nechtějte, aby je pochopili.

Když jsem ukončil gymnázium, nehlásil jsem se na žádnou vysokou školu. Bylo to absolutně nesmyslné. Vyučující matematiky, profesor z univerzity, který tam dojížděl doučovat, se každého ptal, kam jde na školu. Říkal jsem mu, že na vysokou školu nepůjdu, a on z toho byl deset minut úplně rozčilený. Nemohl to pochopit. To nevysvětlíte. Duchovní věci nevysvětlíte. Když je to nevěřící člověk, tak budiž. Ale když to máte vysvětlovat věřícím, a oni to nechápou, je to smutné.

Za poslední dobu
jsme slyšeli
a viděli na vlastní
oči, kolik je
v církvi
psychologie!
Ducha Božího
abys pohledal.

Za poslední dobu jsme slyšeli a viděli na vlastní oči, kolik je v církvi psychologie! Ducha Božího abys pohledal. Hledání Boha? Sen? Slovo? Moudrost? Nějaké dary Ducha? Boha nepotřebují.

A tak se dál ve verši 16 píše: „*Nebo kdo jest poznal mysl Páně? A kdo jej bude učiti? My pak mysl Kristovu máme.*“

Teď bych to povídání o duši a o jejím fungování završil ještě jednou věcí. Nechci to komplikovat, ale je tady ještě jedna věc, kterou bych zmínil. A to je dvojí mysl (v řečtině dvojí duše).

Jakub 1,6–8: „*Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána, jakožto muž dvojí mysli (dvojí duše – dipsychos) a neustavičný ve všech cestách svých.*“ To je nerozhodnost, neschopnost se ustavit na Božím slově a vrávorání mezi dvěma myslmi, mezi dvěma emocemi. Pokud se nerozhodnete a neřeknete: „Ano, bude to takto, půjdu touto cestou,“ tak vlastně nikam nedojdete.

Je potřeba zajistit, abychom nevrávorali mezi dvěma myšlenkami. A když se nějak rozhodneme, musíme se tou cestou vydat. Věříme, že to tak je. Nepochybuje o tom. Člověk se nikdy nikam nevydá, pokud řekne: „Ano, vím, že to je z Boha,“ ale pak nic neudělá. Kolik lidí jsem slyšel,

a seděli i na těchto židlích, kteří vydávali svědectví, co všechno je z Boha. „Bůh mě sem přivedl, abych tamto udělal.“ „Bůh mi řekl, abych udělal tento krok.“ S někým jsme se kdysi bavili a ptali se: „Co je v tom Boží vůle?“ A ten člověk řekl: „Vím, co je Boží vůle.“ A my: „No tak výborně. Tak už není co řešit.“ Lidé to pak neudělají, přijdou a říkají: „Nevím, co mám dělat.“ A my se ptáme: „Jak to, že nevíš, když ti Bůh řekl, co je Jeho vůle? Řekl ti teď něco jiného? „Už to není Boží vůle?“ Může se totiž stát, že pokud jste minuli Boží vůli v úterý, tak příští středu to už nemůžete udělat automaticky.

Pokud k vám
Bůh mluví
a vydáváte
svědectví, že je
něco Boží vůle,
tak další krok je
to udělat, ne?

Pokud k vám Bůh mluví a vydáváte svědectví, že je něco Boží vůle, tak další krok je to udělat, ne? Anebo musíte činit pokání, že jste špatně slyšeli, což je taky možné. Pokud ucítím, že je něco Boží vůle, a zjistím, že to z nějakého důvodu nedává smysl, tak v tu chvíli potřebuji činit pokání a říct: „Ne, to není Boží vůle, nemůže být.“ Boží vůle se pozná podle mnoha věcí: Mluví mi to Bůh, je to v souladu s Božím slovem a máme svědectví v církvi. Amen?

Pokud mi přijde jako dobrý nápad a Boží vůle skočit z okna, tak to velmi rychle rozsoudíme, že to tak není. Ale když mi přijde, že Bůh říká, abych jel na nějaké místo někomu požehnat, tak to nemůžu jen tak odmítnout. Musím to udělat, protože to je Boží vůle. Amen?

Je tedy třeba opustit tělesnost, dvojduševnost i duševnost, a jediné, co nám zbývá, je být vedeni Božím duchem. Chceme-li ovšem být Boží synové. Alternativa je být pastorem, a pak je ideální nastudovat si psychologii. Pak můžeme radit, vést církve a celé to řídit. Ale to není, co bychom chtěli, že?

Bůh vám v tomto krásném dni požehnej a přeji vám, abyste byli duchovní.